

EL POBLE: CATALA

5 Cts.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ sense participació a la nostra BIBLIOTECA CATALUNYA Y NACIONS IBERIQUES. 4 pesetas trimestral PAISOS DE UNIO POSTAL. 9 pesetas trimestral

ANY IV

Barcelona, dilluns, 14 de janer de 1907

NÚM. 355

REDACCIO Y ADMINISTRACIO: PLASSA SANTA AGNA, 17, PRAL.-TELEFON 723

PREUS DE SUSCRIPCIÓ y a un volum trimestral de la nostra BIBLIOTECA CATALUNYA Y NACIONS IBERIQUES. 500 pesetas trimestral

5 Cts.

D. Francisco Soler Jubert

Alumne de l'Escola d'Enginyers

mori'l dia 18 de desembre de 1906

(Q. E. P. D.)

Els seus afligits pares don Francisco Soler y Cami y donya Narcisa Jubert, germans Joan, Joaquim y Ramon, oncles, nebots y demés parents,

participen a sos amics y coneguts tant sensible pèrdua y els hi preguen el tinguin present en ses oracions y se serveixin assistir als funerals que pera l'etern descans de la seva ànima se celebraran demà, dimars 15 de janer, a les deu del matí en l'iglesia de la Mare de Deu de Betlem o als que tindran lloc el mateix dia y hora en la parroquia de Riudarenes.

Les misses després de l'ofici y a seguit la del perdó

Per respecte a la santetat del temple, el dol se dona per despatit

EL NEN

Vicens Girbau y Durán

HA PUJAT AL CEL!

Els seus pares Vicens y Merò, germans Joaquim, Merò, Modest, Montserrat y Artur, avís, oncles, tíes, cosins y demés parents y la raó social Ignacio Girbau y Hermanos, al participar a sos amics y coneguts tant dolorosa pèrdua, els hi preguen se serveixin condecorar a la casa mortuòria, Major, 63, primer, Gràcia, avui, dilluns, a les tres de la tarda, per acompanyar el cadàver a l'iglesia parroquial de Jesús, y d'allí a la seva darrera estada, Cementiri de Sant Genís d'Agudells

NO'S CONVIDA PARTICULARMENT

MOSAICS E F ESCOFET & C

Ronda Sant Pere 8

MAQUINARIA MODERNA PERA TOTES LES INDUSTRIES

DAVID FERRER Y CIA S. EN CTA. ESCUDELLERS, 6-BARCELONA

JOSEP M. NOGUERA Corredor Colegiat. - Rambla Santa Mònica, 15, interior. Ocioació de capitals. ADMINISTRACIO DE FINQUES. Compra-Venda. - Hipoteques. - Préstams ab devolució a plazos al 4 y 1/2, per 100 anual. - De 10 a 12 y de 5 a 7. - Telefon 2,293

ROBUSTINA DURAN Y ESPAÑA

EFICACIA INMEDIATA

n Anemia, Neurastenia, Depression nerviosa, Clorosi, Debilitat, Atonia gástrica, Escorbutisme. - Dipsèlia: Farmacos de Genovè, Rambla Centre, davant del Liceu, y de Larra y España, Valencia, núm. 278; dreta Ensenze, al peu del Passeig de Gràcia.

COSMOS FOTOGRÁFICO

Especialitats ab caràcter exclusiu:

Plaques negatives "Cadett", (les millors).
Plaques positives "Cadett", (les millors).
Paper colodina mate y brillant Satrap.
Paper bromur mate y brillant Satrap.
Paper bromur "Cosmos", (plaf mate).
Postals colodina mate brillant y Satrap.
Postals bromur mate y brillant Satrap.
Postals bromur "Cosmos", (immoltables).
Postals "The Brom", (artistic reklam).

Clínica de Vies Urinaries y de la Matriu

Dr. Espinosa de los Monteros

Metge de l'Hospital del Sagrat Cor

Corts, 625 (entre Claris y Lauria), de tres a cinc dies festius, de onze a dotze.

Consulta pública: Carnis, 36, entresol; de set a nou del vespre.

De casa estant

Jo ho vaig veure, sí! Per davant del balcó de casa meua va passar una omliva llarga, espatlada, ab un seguit de banderes molt grosses y de pal alerter, que caminaven soles... El poble, els ciutadans entusiastes havien abandonat les senyeres pera agruparse entorn de l'home, del superb lluitador, qui entrava triomfalment a Barcelona.

Pera aquest acte s'havien fet tota mena de preparatius. S'havien circulat ordres y manaments a entitats y persones. Fins cartells, fixats a les cantonades, anunciaven l'arribada de l'Heroe, tal y com se feia abans, en els famosos temps del Born Vell, ab el Carnestoltes... Y, efectivament, la manifestació de rebuda, començava en forma carnavalesca. Al davant hi anava un magnífic peu de morro (7) l'andreu, onpat no pel Carnestoltes autèntic, sinó per dues criatures: una de gran, altra de xica. L'ardid, el veterà Ardíd, molt seriós y ab posat cerimonios, donava la dreta a una noia vestida de República, amparats un y altra, de part darrera, per la roja-guinda.

Després del democràtic l'andreu, la manifestació perdé la intensitat y fins mo resultà monòtona. Banderes y més banderes, ab pocs, molt pocs acompanyants, que s'empenyaven en donar fe de vida, eridant ab isorona intermitent: Viva España republicana! Viva Catalunya española! Vivan los descomissats!...

Tot d'una, però, la professió cívica naturalment tornà a pendre relleu als meus ulls. L'anlaren uns crits aguts, d'espina, com de trompeta de quarto... Eren una vintena de dones que s'esgaragaven llavors lladrejant Viva Lerroux! Viva! Se veia ben bé que en elles, de tot allò, lo que més els hi agradava era en Lerroux... Després, a grans distancies, unes quantes senyores més y un seguit de polissos uniformats, quietes, caminant pausadament com si cerquessin a qualsevolga autor de qualsevolga bomba, font d'osculta trista—desdè l'acera estant—al revolucionari diputat per Barcelona... Y en darrer terme, el ramellat final, l'apoteosi, esplèndida, sorollosa, preparada carinyosament, per un pilotent que's veia prou que hi to la mà trençada en alça de petards, rodos y coets.

dit, de cinquanta o seixanta persones, rodajant an el Cesar, privantli tota visual pera que's pensés que la Granvia, de cap a cap, era plena del poble adorador; després una trentena d'homes eridant foras, eridant sempre Viva Lerroux! Viva! y per últim, de tant en tant, de tard en tard, algun altre visca esadusser pels pobres escolars que acompanyaven al que's: Viva Giner de los Rios! Viva Serrallana! Viva!...

Y els aollits, riallers, estarrufats de portar la custodia al mitg y de rebre tant de Déu (sigui dit ab perdó), de saluds, se llevaven els sombreros respectuosament, espantats de l'èxit, del gros èxit que havia coronat llurs esforços. No n'hi havia per menys!

Y res més. El curiós que seronament va veure passar la manifestació d'ahir per la Granvia, se degué convencer de que estem als últims temps de l'Imperi. Tant burgit, tant enrenou, tanta propaganda y tant de reclam pera anar a rebre an en Lerroux, total pera reunir en manifestació allargassada cinc mil persones! esocassos... Que s'han fet aquells 35,000 vots?

Ab tot, no té dubte que'l triomf es den Lerroux y que la Revolució s'apropa a passos de gegant. Hi ha oases que no fallen.

Figurine que mentres s'anava destrenant la manifestació, va passar un soldat de cavall a tot galop. Y siguió ovacionat ab crits de Viva el Ejército! Y'l soldat somrigué... Res, es cosa feta. No tenim hora segura.

S. G.

ARRIBADA DEN LERROUX

Abans de l'arribada
A un quart de nou del matí no hi havia davant del baixador del passeig de Gràcia més que uns quants polissos y un bombo arrambat a un arbre.

Poc després comparagué en Vinaixa, més tard en Bots, y al redós d'ells se formà un petit grupet callat, ab cara de son tota els que'l constituïen.

Eren dos quarts de nou quan feu sa aparició la primera bandera. Era republicana, duta per un individu conegut per la policia y acompanyada de set més que li feien d'escolta.

Després, d'una a una, anaren comparixent totes unes d'elles anaven d'entitats republicanes, les altres fetes expressament pera anar a rebre al gran home.

Dentre aquestes recordem una mena de fanal de carnestoltes, triangular, ab els colors republicans y ostentant les següents lletres: VIVA EL GRAN GAMBETA ESPAÑOL ALEJANDRO LERROUX

Y al revers: VIVA EL PUEBLO GATA LAN QUE SABE HOM RRAR A SU GRAN CAD DILLO EL GRAN LERROUX.

Les hem coplades lletra per lletra, y una d'elles fins ab el seu format, pera honorar al seu autor.

Cal celebrar metge Ardíd y l'illustrat coronat retirat senyor Carassa.

Aquell coire obria la manifestació a la que seguien cinquanta tres banderes, incloentli'l fanal de carnestoltes.

Els manifestants, eridant y aplaudint, seguiren el passeig de Gràcia avui, Granvia, Arriba y Aragó fins a la Casa del Pueblo.

Sortint del passeig de Gràcia la manifestació minva molt, anaven molts dels manifestants cap a casa.

A l'esser davant de l'Universitat un pobre home que no poguerem veure al era coe, se va despenjar ab un solo de flocorn, provant de tocar «La Marsellesa» que, per més que fes, no li sortia. També davant de l'Universitat una dona de les del fanal arengà les masses.

Al carrer d'Arriba una vena d'an quart pis endomassaren els balcons ab il·lustrines dels colors espanyols. Més amunt del mateix carrer, al número 44, hi havia una bandera republicana a un primer pis, quins vells llençaren poms de flocorn a passar en Lerroux.

Un periodista d'abixà a collir una y resultà que la grans poms de flocorn blanques eren de revenissos!

A la «Casa del Pueblo»,
A l'arribar la manifestació en el solar ont encara se construïa la «Casa», quals comples no coneixem, la gent s'arremolinà davant, pujaren els abanderats al terrat y quan arribà en Lerroux tornà a repetir-se el flocornament de banderes.

En Lerroux feu dos discursos d'agraïment, un disparat als que eren al pati y l'altre als que estaven al carrer d'Aragó.

Les fatigues del viatge y l'pas retardat de la manifestació no li privaren la veu. Ab tot fort, agafà la responsabilitat dels seus y va anunciar una terrible campanya contra la Monarquia (7) y la falsos republicans que han fet una dissidència, en qual tasca creu que no li faltaria'l concurs del poble.

Vine pera provar la mentida dels que deien que no tornaria. Ja soc aquí, y no me'n aniré, encara que vosaltres me'n tregueu.

Digué que aquestes lletres són precursores de la revolució que's portarà a la victòria, estant així les carretes dels polítics farsants y dels homes que's diuen honrats y qual concidència porta un grillet de presidat.

Vos diuen, afegei, barbes y kàbila y jo vos dic que estic identificat ab vosaltres, ja que per vostres menesses y obres feu que hi hagi amor a la llibertat y a la patria.

Després d'un final de discurs protocol·lari, aconsellà als reunits que's disolguessin, tornant la murga a tocar «La Marsellesa», tornaren a sentir-se vivas y a saludar les banderes.

A tres quarts d'onze se va donar per acabada la manifestació lerrouxiana, que malgrat l'haver forsat la màquina, ferbi anar dones y criatures, oner banderes y harmonies l'ambient ab la murga, provà la decedència dels elements polítics que seguelxen an en Lerroux.

Quan aquest devia trobarse sol, en l'intimitat del seu pensament, un gran fracàs devia passarli. La jornada d'ahir ha sigut negra per l'inquiet diputat. La seva estrella política va depressa a la posta.

Jocs Florals de la Barceloneta

Ahir a la tarde se celebrà en un tinglado del moll de la Barceloneta, l'hermosa festa del repartiment de premis als autors florats en els Jocs Florals organitzats per la Lliga Regionalista d'aquella barriada.

El local, adornat ab flors y banderes, presentava un bonic cop de vista, tot ell ple de una distingida concorrencia, entre la que hi dominava l'element femení.

A l'hora senyalada feu sa entrada a la sala el jurat acompanyat de diferents persones convidades a l'acte y dels regidors senyors Nello, Filadelfa, Magrín, Palau, Puig y Alfonso, Carrarach, Ventosa, Durán, Valentí, Gali, Oliva y algun altre que no recordem.

Just ab el jurat y autoritats ocupà l'entremig la Cort d'Amor, formada per deu xamosses senyores que il·luminaven les falces mantellina blanques.

Oberta la festa pel senyor Nello qui presidia, el senyor Aguiló llegí un herms discurs que es una bonica plana literaria digna de tota lloana.

Després, el secretari senyor Dolcet llegí una ben escrita Memoria en la que's passa una ràpida ullada crítica per totes les composicions premiades, sonyalant els motius que'l jurat ha tingut pera distingir cada una d'elles.

Seguidament anà eridant als autors premiat, començant pel que ha obtingut la Flor Natural, que resultà ésser el pulcro poeta don Eduard Girbal Jaume, qui feu ofensa del premi d'honor y cortesia a la simpàtica senyoreta Na Maria Cadira, que, proclamada reina de la Festa, passà a ocupar el trono acompanyada del poeta premiat, jurat, Presidència y Cort d'Amor, als atords de la Banda Municipal, que anonsava l'acte.

Després, el senyor Girbal s'avensà a llegir sa poesia premiada, que es una hermosa composició titlada «Abrilada» y de la que'n reproduïm un fragment pera que pugnin foras carreg nostros llegidors de la seva valua.

«Aquesta nit que arribi, ma estimada, serà tota argentada.

Les gotes de l'arbril que ara brilligen ab l'or del sol ponent, s'envolcallada de saguosa boirina pel mitg del cel rogeat se tornaran d'argent.

Cal rogeat, pluja o vent...

Demà tindrem més pluja.

En la calma alitona de la nit no's sentirà ni un crit.

No més la malnada caurà gradualment al mitg de la plausa rebent son bany d'argen.

La lluna, la brum, vestida de dol, el pare, la grida, la murga la vol...

Y faran la perdona, tot esguardant la lluna, el coe y la cosina, el coe y la gormana... y a més poms de flocorn—allargant la mà com volguessin abastir.

L'autor que ha obtingut el premi al segon toms, resulta ésser don Pere Prat Gaballí, per una «Oda al doctor Robert», que llegí el senyor Francisco Vinaixa.

El guanyador del premi al toms tercer sigué'l senyor Girbal, per sa composició «Odes mltiples». La llegí l'autor.

El del «ma quar correspongué al mateix senyor Girbal per sa «Tenebrosa», que llegí també l'autor.

Plana literaria d' "El Poble Català,"

LLETRES CATALANES

ACLARACIONS

En l'article "Puntualsant" publicat el mes passat, tot tractant la tant debatuda qüestió plantejada pel senyor Brossa en les seves conferències, delem: «La fi de la nova orientació no es altra que declararnos noblement inferior, no sols intel·lectualment, que això ja es vell, sinó també sentimentalment, als pobles de l'Europa ont s'es condensat l'esperit de la moderna cultura, i pèndre com mestres y educadors... Havem d'anar confiant a realitzar aquesta obra de sana humiliació davant dels forts y davant dels savis, únic camí de la nostra futura exaltació».

Aquestes paraules, juntament amb els exemples que citava de les grans literatures que «abans de llur època d'or, immediatament abans de llur època original han passat en llur majoria per un període de submissió, d'humil aprenentatge y fins de servil imitació de les literatures superiors», han servit de fonament a alguns crítics y escriptors que m'han fet l'honor de aludirme per atribuirme una certa teoria de l'imitació en virtut de la qual jo sostindria que l'únic camí a seguir als nostres literats fora solament el d'imitar a dret y a tort les literatures estrangeres.

Ara bé; com no professo ni he professat aquesta ni cap altra teoria en qüestió de literatura en la qual no crec que regni cap altra llei que la que brolla de la pròpia individualitat creadora (y així ho faig constar en el mateix article quan cito la frase del Wilde: «una obra d'art és el resultat d'una imitació i d'un temperament»), no puc conformarme en restar davant del públic com defensor d'una doctrina en que no crec y m'estorbaré en aclarir el malentès en que indubitablement han caigut els meus il·lustrats contradicctors que han tret, ben mirat, deduccions precipitades de les meves paraules abans transcrites.

En primer lloc, no han llegit bé les meves paraules: si així ho haguessin fet, l'haurien fixat en que després de dir que havem de pendre com mestres els pobles superiors de l'Europa, afegíxo immediatament «sense voler dir això que mestre l'origen en ídol y que les ensenyances les convertim en dogmes, servint sempre la nostra individualitat y no desmentint mai una província espiritual de cap nació». Se pot dir res més contrari a la meua submissió a la teoria de l'imitació? El fet d'esser deixeble no vol dir que s'hagi d'esser imitador del mestre. Mestre no vol dir model d'absoluta perfecció, ni deixeble vol dir esclau. Al contrari, la fi de tot aprenentatge, de tota vera educació és precisament assolir l'eclosió de l'original individualitat d'una manera ràpida y metòdica, aprendre a conèixer el límit de les pròpies forces per medi d'una experiència condensada en la disciplina d'un esperit superior, y s'actua precisament els individus, tant si tracta de pobles com d'individus, els que estan fatalment condemnats a una vida d'eterna imitació per això mateix que ningú els ha ensenyat a descobrir la llei de llur natura originalitat. Tots els grans escriptors de l'humanitat han sigut en llur majoria grans deixebles de grans mestres.

Naturalment, en tot aprenentatge és inevitable que per part de l'aprenent hi hagi una imitació purament formal, parcial, passatgera de les qualitats, de l'esperit del mestre. Però aquesta imitació que propiament s'hauria de dir imitació, no té res que veure amb l'imitació convertida en teoria que no és més que esclavitud; no mata l'individualitat, ans al contrari, és la condició previa, indispensable per a la futura autonomia y exaltació. Aquest és el sentit dels períodes d'imitació o millor dit d'influència forastera pels que han a través dels quals totes les grans literatures abans de llur florida original y que jo citava en l'esmentat article per encoratjar als qui en virtut d'aquestes influències tenen por que perdí l'esperit ingenu de la literatura nostra.

Però podria ésser que tot y fontse carregat del sentit variable de les meves paraules, podria ésser que, tot y reconeixent que de cap d'aquestes se pot deduir que predica una completa abdicació en arde de la nostra cultura, de la nostra personalitat literaria, els meus contradicctors no neguessin la necessitat en que jo crec se troba la nostra literatura d'aquest bonell aprenentatge, d'aquesta digna humiliació davant dels forts y davant dels savis; me neguessin, en una paraula, aquesta inferioritat sentimental y estètica en que respecte a uns altres pobles se troba el nostre, inferioritat que és base y nucli d'aquest aprenentatge. Y aquí està per mi el nus veritable de la qüestió que estem escatint.

Comprenc molt bé qu'als esperits superiors de la nostra actual literatura, els que ab llurs creacions han aportat quelcom original a la nostra producció literaria, juntament amb els llurs admiradors incondicionals, sentin una instintiva repugnància en confessar, o més ben dit, no vegin l'inferioritat de la nostra actual literatura respecte a la d'altres pobles. Al cap y a la fi, aquells endevinen y presenten lo que hi ha d'originalitat i genialitat a la fons de l'ànima, encara no del tot revelada, del nostre poble y és excusable que no s'adonin d'aquesta submissió espiritual, d'aquesta estreta relació de deixeble a mestre, de la que ni ells mateixos s'escapen, existent entre la nostra literatura y la dels més cultes pobles de Europa; relació d'inferioritat, lògica y natural en aquesta esfera, ja que la trobem en grau més o menys important en totes les esferes de la nostra activitat.

No m'entendré en demostrar aquesta inferioritat, revelada per la comparació no sols de la quantitat y extensió de la producció, sinó també de la qualitat, de la riquesa d'humanitat continguda en les produccions literàries nacionals y les estrangeres. Una sola consideració bastaria per fer ressortir als ulls dels més incògnits aquesta inferioritat de que volem parlar. Pensem, en efecte, que'l nostre d'esperit literari data no més que de cinquant anys en la vida d'un poble! Però que és possible que en aquest curt espai

de temps la nostra literatura hagués assolit el gran d'evolució, al que han arribat altres literatures després de llargs anys de vida no interrompuda, fora necessari que entre nosaltres hagués florit un geni tant colossal com el Dant, el qual tot d'un cop aixecà la literatura del seu poble fins al lloc d'honor de totes les de Europa quan tot just no feia encara un segle que havia començat a barbotejar els primers tímids accents en sa llengua pròpia en mitg del ressò general dels cançons dels trobadors provençals. Sense aquesta circumstància és inútil que'ns imaginem poder prescindir de les naturals y poderoses influències que continuen exercint en la nostra literatura estrangeres. Solament un geni tant alt y tant pleteri de savia humana com fou el Dant, o un Shakespeare, o un Rabelais, o un Cervantes, o un Goethe, o un Ibsen, podria arrencar la nostra literatura d'aquesta necessària, ano que insensible, tutela en la que viu ara, en totes les seves manifestacions de valor, y donar-li la plena autonomia espiritual y els drets de la majoria d'estat.

Estem en l'estat més perillós, tant pels pobles com pels individus: l'adolescència. El joventut sortit de l'infantesa no és generalment la justa mida de les coses y tot imaginantse poder alternar amb els homes madurs es sovint petulant y impertinent y despendeix inconsideradament del seu costat els mestres y educadors creient que ja sab tot lo que ha de saber. Però admeti o no admeti al seu costat mestres regonéguts com a tals, l'adolescent, poble o individu, sense voler y sense adonar-se'n, aprèn dels homes y pobles fets, puix sempre lo inferior aprèn fatalment de lo superior.

Serà segurament curiosa en aquest punt la reacció que d'aquesta cinquantesima de producció literaria farà el crític futur de la nostra literatura. Una de les seves sorpresa serà segurament la de que moltes de les obres y de les figures que actualment, gracies a la curta distància, ens semblen originals del tot, apareixeran com filles o més o menys gran d'influències estrangeres. Y ben mirat, no podia mancar d'esser així si s'considera que les dues o tres generacions dels nostres poetes y escriptors, que han vingut després de l'època de l'influència castellana en la nostra renaixença, han rebut tota la llur educació intel·lectual y sentimental de les literatures cultes de l'Europa, han viscut en íntim maridatge amb els ideals estètics que han guiat les cultures superiors antigues y modernes y totes les nostres individualitats literàries, fins les més fortes, no s'han pogut salvar d'aprendre d'aquestes cultures lo que no podien aprendre en la pròpia terra.

Grat me fora demostrar ara mateix amb exemples concrets la realitat d'aquest aprenentatge en que viu la literatura catalana. Però l'època s'allarga massa y Déu volent, arribarà ocasió de complir el meu desitj y de fer veure que tot lo que té un valor humà entre les nostres produccions avui de ple dintre de les corrents que dominaven allora en les literatures cultes d'Europa, expressat, així sí, moltes vegades d'una manera personal y característic del nostre geni nacional, y que lo que posem fins ara d'ingenuitat, irreductiblement original, és precisament, si no lo dolent, lo útil y de poc valor per la dignificació de l'esperit humà, malgrat sigui moltes vegades de gran valor dintre de casa nostra per diferents consideracions... Entesos, doncs, lo que dic és que tenim d'aprendre, no imitar de lo estranger, que és molt distint, sense tenir aquestes paraules cap sentit impertinent, cap esperit de proselitisme, sinó senzillament el sentit d'una constatació crítica d'un fet positiu, ja que de fet tots els literats catalans que alguna cosa valen, desde la més grans als més petits, han après y aprenen de les literatures superiors de l'Europa.

MANUEL DE MONTOLIU

L'Infinit

M'heu plau y m'heu volgut esta montanya deserta y alienada, y est herbol me complau encara que'm privi d'extingir la mirada pensativa pel cel i horitzó que al lluny s'aixessa.

Jo, este indolentment, l'espai contemplo y m'imagino els cels, y les profundes quietuts, l'interminable silenci de lo etern. Y el cor no espanya.

Escolte el murmurar, damunt la plana, del vent furib, la seva veu comparo amb el silenci immens. Y així endavino lo infinit y lo etern; sento les mortes estacions palpitir, mentre contemplo les vives estacions de somnia dolces.

Y en esta humenitat, crua, insomniable, l'ànima meua's perd.

Y en l'ample abisme d'est mar sense fronteres m'es dols el naufragar, dols l'anegament.

GIACOMO LEOPARDI

La joventut den Balaguer

Convencuts de que les grans homes arriben a l'immortalitat no per la seva història, sinó per la seva llegenda, volent tractar de recullir lo que existeix fins ara d'allò en lo que's diu sobre Víctor Balaguer y contribuir a la formació de lo que més endavant serà completíssima llegenda. Assagarem els crítics que el sia nos, nos volem, sols fàlsament s'ha atribuït a Virgili, altres que Cambronne no va dir la famosa paraula en les hores negres de Waterloo, però com sigui inútil mal cor despullar aquestes grans figures monumentals de l'oripell que les fa assequibles a l'administració popular, li seguirem la veu, vestint de fantasiosa gramalla la silueta del vellot que va inclinar la seva freda fosquia somrient sobre la nostra infància, que li veia, entre les cabells blancs una impalpable corona de llaurer, idèntica a la que en figuracions artístiques, rodeja la cofa florentina del Dant.

Aquests cabells blancs, ja abundants en 1867 y 68 quan dèu tant de temps en torn de l'ample front del poeta, que la

gent el veu sempre en son aspecte de vellesa y li és impossible concebirlo altrament. Fem un esforç, no obstant, y representemnos tal com era als 22 o 24 anys de la seva vida... el cabell negre, llustrós, llarg fins al coll, se cargolava naturalment font guedajas (més aviat que melanas, que no han vingut sinó molt després), guedajas de patge mitg-eval, de cavaller italià d'aquella de les medalles, guedajas romàntiques, en una paraula; ab una barbeta clara, casi quadrada, ab unes ulleres de mà penjades al coll per groixut cordó de seda, els vestits folgats, y en els ulls, el doble foc del seu orgull literari y del seu temperament estimador.

Per a comprendre aquell orgull, aquella pròpia estima, s'ha de repetir que a 14 anys li estrenaven, ab èxit, un drama, «Peplino el Jorobado», que als 19 el coronaven, entre aplaudiments, sobre les taules de l'antic Liceu, aleshores al convent de Montserrat y que's llicencià y's graduà de se'l disputaven nomenament successivament poeta dels dos teatres.

Circumstàncies totes per demés favorables al seu caràcter de feminista convencional, però no feministes d'aquells que posen a les dones mitges blaves y sabates d'homes, ulleres fosques y penitènt pla, tot passant-lo pel pit el famós ribot de Sant Josep, sinó admirador rendit de la plàstica del sexe, adolor apassionat, cantaire entusiasta, així era en Balaguer, qui feia firmar poesies seves a senyores amigues, molt amigues... a fi de que les hi premissen en Jocs Florals y pera autoritzar així aquells capets de pardal ab una mica de l'excedent de la seva aurèola. Així es veia generosament d'altant, galanteria fina, despendiment de cor nobil... y així ha de passar a la llegenda, perquè les justícies que hi passà, ja que l'història s'ha desdiciat.

Però en Balaguer, en aquests 22 anys seus d'immadura glòria, de triomfs de saló, d'amistats de bona societat y relacions de gent distingida, sentia romàntics angoraments boemins y alternava els balls y les soirées ab nits tedioses, passades a la serenata amb companyes tranquil·les que li feien envolar, per son esperit sempre espurnejant, la probra llur, y's banchos de la Rambla el havien acollit en el repós de les paradoxals tertúlies paripatètiques. En Robert Robert, el sarcàstic, el faunesc homenet, més jove que ell d'uns quants anys, li feia costar en tant famoses coansions y una nit, veient a un transeüent convertir un dels banchos del passell en kiosco d'aquests moderns, en que potan bombes cada dos per tres, se girà a l'amig y li digué:

—Mira, Balaguer, aquell brut se fa pipi al lit.

Tant va pogue l'influència d'aquestes companyies, que's determinà un dia a fer un vi-hi-tot, a sortir de l'ambient barceloní, que tenia tot de villets y rancieses de població botiguera y anaren cap a la villa-lum, cap a la capital d'Espanya, cap al Madrid anyorant, arribant aleshores a belles intel·lectuals, incubadora de revolucions literàries y de revolucions de les altres, d'aquelles que tiren trets y fan sang a la gent... y en Balaguer, com un home, va fugir de casa, perquè així feia romàntic, quadrava bé a una literatura de cementiris y de raptes, de falcons y d'enveniments, de mistifis y de bogeries, quadrava bé ab els coses de l'Espronceda, que ell imitava aleshores, ab un cert candor, ab certes ganes de tocar el cor de les dames sensibles.

Y en 1846 s'embarcà en la diligència, d'amagat dels seus, y se'n anà a Madrid, declarant als versos de l'Espronceda:

Up, caballo, un campo a d'el cielo y escalero, yo siento dentro en mí fuerza bastante en mí ambicioso anhelo para cambiar, quién sabe! el porvenir.

Fins l'any 44 s'havia publicat a Madrid un setmanari, *La Risa*, que, guardant totes les proporcions, venia a representar lo que ha sigut durant set anys a Barcelona *Joventut*, ab una mica més de ganes de riure, potser, y ab molts gravats en boix, devegades molt ensopagats, y, contemporàniament, en Balaguer, a imitació d'aquella empresa, donava al públic barceloní *El Genio*, que feia casi tot el mateix, y que tenia per Ninfa Egeria a la Amalia Fenollosa, pera no ser menys que's de Madrid, que tenien a l'hermosa Carolina Coronado, vivent encara, segons sembla.

Per a fer comprendre la seducció que havia d'exercir el grup de *La Risa* sobre l'imaginació den Balaguer, anirem anomenant les principals personalitats que's germanes Sergio y Wenceslau Ayguales de Izeo havien reunit entorn d'aquell setmanari, de la seva oasi editorial y dels seus ideals democràtics, progressistes y renovadors. Allà hi havia en Pepe Zorrilla, destinat a entrar en vida en l'immortalitat, gracies a les festes de Granada (l'última que potser n'haurà de tornar a sortir, donat lo que va de baixa el Tenorio); en Miguel Agustín Príncipe; en Bretón de los Herreros, el borni; en Ignasi d'Escobar, anomenat Escobarito; en Hartzenbusch, després famós acadèmic; en Camposamor, altre acadèmic, el poeta de las «Doloras»; en Marian Soriano Puonts, a qui tenia en Balaguer en gran estima; en Ribot y Pontseró, que també es cridava en català; en Modest Lafuente, qui abans d'esser gran historiador, era el Fray Gerundio de la sàtira, en Josep Maria Villegas, en Bonilla y tants altres, tots arribats al renom més gran.

No cal dir, doncs, que en Balaguer, un cop arribat a Madrid, se presentà a oasi den Ayguales, en busca d'ocupació literària, y praguant sobre's seus coneixements filològics, no vacil·la en afirmar que sabia'l francès y l'anglès; lo primer era dubtós, ab tot y portar ja publicades varietats traduccions d'aquell idioma; lo segon és que era para arbitrarietat y fantasia.

De totes maneres, evada una mica la il·lusió, tocadés les amargors y dificultats d'aquella vida, tornà a composició ab la família, que no desistia altra cosa, y tornà a Barcelona, després de rebuts subídids y sermons en abundància. Madrid l'havia de tornar a veure y no pas, per cert, com a postulant, mendicant feina de casa en casa, sinó com a lluitador polític en plena forma... però en Balaguer, polític, ja ha perdut aquella flor de joventut, aquella petulantia simpàtica; en Balaguer, en política, s'ha d'encarrilar en un partit s'ha de dir progressista, o consti-

tuacional, o liberal, y perd totes les frescor de la seva volició, y tot l'ímpetu de les idees.

Però aquesta microscòpia Odisea, no indica quin difícil es a la gent d'ara'l capir bé's caràcters d'aquella generalitat? A que venen les censures pedants, les crítiques formalistes dels homes que posaren la primera pedra de nostre renaixement literari, si avui en dia no s'imagina l'ambient en que's mogueren aquells joventuts?

A qui se li ocorre ara, aquí a Catalunya, anarse a fer un nom a Madrid? Qui veu en Madrid l'empori de la civilització espanyola, la llar de totes les intel·ligències? La vida intel·lectual s'ha desorbitat y d'un cos desnudit, maneat de sava, se'n ha separat la literatura catalana, en plena bullida de joventut y ha donat en ferri propi, ab elements propis, fruita sabrosa.

Que's francesos cobegin París com un cel, no es més que justificada mania, donat que pels boulevards se troba'l cervell del món; però així com, pera nosaltres, seria ridícul aspirar a Madrid y repetir *de Madrid al cielo*, en Balaguer obia a l'impertinent categorió del moment, fugint de casa y pretenent canviar la fas de les coses desde la capital, desde la coronada villa tentacular, que s'enrua insensiblement, que ja veuen del tot enrunada moltes consciències catalanes.

VÍCTOR OLIVA

Vilanova y Geltrú, 14 Janer 1907, Vilanova de la mort den Víctor Balaguer.

La lletja

A MAGADA en un angle de la sala de ball, que l'envelat tancat festiu y aranyes de cristall, enlluernades, lluminen, somrient, d'un modo esplèndid, la Nuri de l'hostal, prop de sa mare, contempla les ballades, tota trista.

La pobra n'h'ha tret de son armari lo be y millor de sos bonics de festa, per fer veure a sava y presentar-se en els ulls del jovent lo més vistós; però la signa en vici en tot el vespre ni un ball sols ha ballat... ni un sol siqueral.

Y tota avergonyida, tota trista s'ha arrecollida en un angle de la sala juntament ab sa mare...

Se'n amigues prou riuen y festejan ab els joves que ballen, alegres, satisfeits, y's hi dolen, baixes, dolces paraules que plenen de consol llurs cors tendrívols y llurs galtones fresques les hi emporren...

Però ella res d'això; sembla que sigui de pitjor condició que sos companyes y tot perquè'l bon Déu no l'ha donada d'hermosura de cor, bellissim de fet.

Tant bonic que tot cor, tant preciosa que la pobra Nuri la seva ànima.

Y la Nuri sospira, y una llàgrima li llisca cara avall, puix tant estima, també d'aleix d'amor, també té somnis plens y uberrims que l'acaronen y groxnen saumant... Y així que es lletja!

Però calla y sospira; y en silenci cega'l son amor y no'l divulga perquè de sos enansims y folles ningú del món mai puga ferne befa...

Y si eren contida y les paraules dins l'alegre envolat van donant voltes; mentre's anells alrodes de l'orquesta omplen l'ambient d'afuiss amorosos.

I. SOLER y ESBOTET

EN PO

Al bell mitg de la plassa de Vernet hi havia una alzineta de brançom molt extens; un pedris desguat que volava la robusta soca era punt de reunió dels jaiets que'l pes dels anys ha invalidat; però'l treball, dels malucs en dies de balls, o d'algun xerraire o per ler gabaig un dia que altre.

Desde bon matí fins al calent de la tarde s'hi veia sempre'l vell Po, en *Picafolles*, que li dolen, el més antec y rínceo personatge del poble, l'únic que portava encara barretina, jurant no dur mai ni haver dit altra lligadura.

Entronyansse del treball, que l'estat li impedia de fer; l'esquena corba de tant haver ajupit de cara a la terra; les mans encorquades de sempre agafar eines dures y que ja ab dificultat podien sostenir el galit ab el qual s'aguantava; y, sobre tot, la falta de llit dur, buidat ab un resquill de cuve que d'una a l'altra en un mal salt d'un marge; així, sota l'alzineta colosal, passava les llargues hores del dia, y s'entretenia durant les de meror ab la bellugadissa y disputes de les dones que compren y venen, y tot el dia ab els jocs y criss de la mainada y ab les lligades que sempre pilotegen y saltironen per la plassa.

Però tot s'ho mirava bol trist. Sols alguna vegada s'animava tot el poble y la seva cara revellada y arrugada's retorcia rient, passant-li el llavi de baix per damunt de la boca desproveïda de dents, pera fregar la punta del nas. Era quan, voltat de quixallia, tenia a tot el rollo boca-balat cantant cançons dels seus bons temps de jove, ell que havia estat el millor cantaire del poble. Donava gust sentir-lo, ab aquells veuets que apenes s'oi a deu passes, la cura sempre riallera y repetit la tornada ab minims de brassos y basó.

La fama de cantaire la tenia ben escampada pel poble, y fins per tots aquells rodals. El jovent, que ja sols canta motius d'òpera o himnes patriòtics y pretenenciosos de una patria gran y lluny y més o menys convencional, l'escoltava ab respecte entonar aquella alres de la terra que responien a un sentiment de una patria de debó.

Així va ésser com una tarda d'estiu m'hi vaig acostar. Poc varem trigar a fer nos amics, jo anant a arrebregar noves cançons, ell cantant bol alegre al principi, un xic cansat al cap d'unes estones, ab tot y aixiribrisse sovint xerric d'un porró que va exigir de pagari y que tenia al costat sobre'l pedris.

Desde aquell matí dels ens varem veure y fàiem estones llargues desota l'alzineta. A lo millor tenia un dia ensopit, que se li podia ben exousar, y'm repetia ab tossudaria cançons que ja d'ia apuntades. Però, ab tot y així, quina florida arrebegadissa! De les flors y tristes *Montanyes reglades*, quantes delicioses versions! Y, després, *el Pardal*, *el Rosal*, y moltes de fresques y no publicades, y corrandes, sobre tot, corrandes, dominant la nota un xic grassota que respon als gustos y llibertat de costums del pa-

ges, y que, ab aquella despreocupació pròpia de la gent del camp, el bon avi repetia ab fruïdo y en feia broma a la mainada y fins a ses nétes.

Alguns dies de pluja'n reuníem a casa de una de les seves filles. Allí, també ab el porró damunt de la taula, anava cantantsempre, perdent el fil ab lo millor, mitges cançons, unes ab tonada d'altres, ab un luxe de variants que haurien sigut la desesperació d'un fol·lorista. A poc a poc s'anava acostant la mainada de les cases veïnes, y la mestressa, que tractava per les ombres, sovint s'aturava dreta al llindar de la porta.

D'aquelles sessions no conservo un agradable record. A força de veure y de conversar va naixer una corrent de simpatia entre tots dos, quan un dia, ab cert misteri, me va dir d'anar a veure a casa seva pera tastar un randel que tenia molt ben desot.

La població vella de Vernet està asseguda en la pendient d'un turó cimelat per les runes de l'antic castell que drossa encara sa torra alta y arida. Vora'l castell s'aixeca l'Església parroquial, romànica.

Allí dalt s'estava'l bon vell, en la casa més pobra y mesquina de les que voltan el castell entornat. Una cambra baixa ab llar petita, taula, tres cadires, y una cuixa en un recó; arran de la porta, una escala de fusta que condia a un terrabastall sobre'l qual hi havia una marta y palla. A baix, dret, gairebé tocava al sostre.

Més al la casa era pobra, la vista que desde la porta's frua no podia ésser més esplèndida: sense cap parel que li fes nosa, desde allí se veia la massa imponent del Canigó ab vistes blaves y cimera nevada, destintades en petites valls, formant delicioses replaques curules de verdor, fins arribar an el turó de Vernet.

El dia que hi vaig comparèixer, el bon jai me va fer seure, va treure d'un armari de la mateixa pareta una ampolla y dos gots, ab penes y treballs els va fregar ab algun del cantí, y'ls va omplir fins a vessar d'aquell vinet que tant s'estimava.

Varem trigar, y després d'haver begut el primer glop, me va dir ab veu tremolosa:

«D'ací endavant, ja que has begut a cà meua, te vell dir de tu. Me semblarà que'm sigues fill».

El bon home semblava commogut dient-m'ho. Desde de beure y d'haver conversat poca cosa, varem posar les cadires fora la porta, y encara més m'us contemplavam l'espectacle hermós que davant dels nostres ulls se desplegava.

Quela tarde d'un dels darrers dies de setembre. Desde d'una setmana de bromes y borraques, el Canigó va aparèixer fins molt avall ab ruada blanca, y la feia dos dies que dalt la cresta tota nevada pera no fondres la neu fins a l'estiu vinent.

Jo me'n havia d'anar al cap de pocs dies. El vell va començar a parlar ab tò greu: «Lo bon temps s'acaba, l'hivern se va acostant; més, pensis pas que'm fassa por! Soc molt vell; és pas al per Sant Joan vaig tornar els quatre vint dinou o bé's cent. Puc pas treballar, puc pas fer res, me'n migri, me'n angori. Les filles prou me porten per menjar, més així'm fa pena».

Y trencant de conversa:

«Cruetas que cada mati, y al vespre, abans de jeure, haig de guaitar-me, el Canigó? Y llevante la barretina: «Veuu? Tots dos te'm la testa blanca, y vivim l'un enfront de l'altre, així que som amics de temps. Ell és molt vell, però jo me'n sempre lo heu de dir, m'ha bellat, d'uns quants setmanes, m'hauran de dur al Camp Santu. Tu te'n vas a Barcelona. Dues esser guapo allí! Si tornes l'any vinent y pugues cal dalt, lo Canigó'l veuràs al mateix lloc, més el poble Po te pot pas dir a reventar, que hi serà pas pus».

J. MASÓ y TORRENTS

Parla una verge

Mos havis ne desoluen volguent besar una llavis que presenten; y trementans, se mouen baix un riu de petons que's atormenten.

Ma vista extenuada, presenta una mirada que es tot un cant d'amor de primavera; mon cor sent la fatiga d'estimar bojanent ab foras ignotes; y mes brases, florint una embrassada, palpen el buit, palpen l'arabada d'un jorn sedent de gòlg que'l front m'assota.

Aont ets, amor; t'ignat amor, que'l cor m'arrecena! En va l'espero dins les nits serenes, quietosament frinant ben recullida; l'espero dins ma cambra silenciosa, quan la rosada llum d'una auba hermosa me bosa els pits y el front, y els ulls y els llabys y tu fuges de mi l'amenorada que'l corce en va, per fondre en la abraçada mon ser d'ardent desitj, ma carn roent...

Aont ets, amor? A la paleneta jo'l cerco dintre men, jo'l cerco enfors a voltes sent mon cor, l'ombra plenta que va per penetrar, y sento alhora ton bell respir, que extranyament m'alentia...

T'orlo bojanent mes mans manyagues, t'alcaren el bell gest de que t'apropi; mon cos, pren poseso virginal y hermoseo; m'ofreno tota jo, si m'afalagues... y encara tu no gossal

No ha de florir l'enont que sotraqueja tota ma joventut, tota ma foras! L'anima fervent que onja per tot mon cos, com un anhel d'enveja a tota plenitud, se endevades?

Oh cels, oh mars! Si en vostres alienades sobre un atom d'amor, en ma quimera jo'l creure tot un Déu Jo, a la ventura, li ofrenaré les roses ja deslloses d'aquest fornit amor, que soc jo entera; y en l'hora tebia, y pura de mon afora, el cant de les esposas vibrarà en mon ambient...

LAUREA DALMAU

Exposició Juli Borrell

Un dels nostres pintors més representatius es en Juli Borrell, a l'entorn de qui voltan les il·lusions artístiques d'un fortíssim nucli de burgesia.

El representa aquesta ànima manifestada que hem vist ampararse del nostre públic a mitjans de la passada centuria a posar dels esforços de contadissims esperits preclars, y perdurar agnòmicament fins als nostres dies, malgrat l'eclosió potentíssima d'una minoria triomfant y li desvetllament artístic de tot un poble en joventut.

En tois els ordos artístics volem per-

durar aquests esperits atávics, quin mal no es sols per lo perdut del seu esforç, sinó per la perturbació de criteri que duen a un públic tant indecis com el nostre.

Aquest es el mal gravíssim que fan aquests artistes desprovats de qualitat educadora, suavisimes transicions entre'l oromo y'l quadro, que possint poca o molta tècnica de reproducció, exteriorisen els mateixos pensaments que s'alsen en els bons cervells dels nostres bons burgesos en les hores que despendentes de botigueries, un espectacle imponent que fa sentir el neguit de l'imaginació que's desensopela.

De tota la meua vida recordo'l nom y les produccions den Borrell y la pena que'm feia la gent a l'entorn d'aquells quadros, desfentes en alabanes desordenades. Era la mateixa impressió que sento al veure un públic insensat aplaudir bojanent un espectacle groller o al veure una dama distingida empassarse nívios

PASTILLES MORELLÓ

Obren per inhalació dels agents antisèptics y balsàmics que desprenen a mida que van dissolventes en la boca. Curen refredats, tos, catarrus, asma, bronquitis y demés afeccions del aparell respiratori. — Indispensables als que han de cansar la veu y als qui llurs ocupacions els obliguen a sofrir canvis de temperatura. Se vénen a casa tots els apotecaris.

Cartró-cuiro pera cobertes

Roviralt y C.

Carrer Ample, núm. 24, Barcelona

ESQUELES MORTUORIES

Se n'admeten pera sa inscripció en aquesta Administració, plassa Santa Anna, 17, fins a les dotze de la nit, y en la impremta, fins a dos quarts de tres de la matutina.

MALS SECRETS

Cursada ràpida ab el sistema L. Paradell (autor del mètode de Parafel).
20 anys de pràctica en hospitals y en la meya extar-mat de la Granvia garantitzen el feia.
Fins a 100 casos y crònics, xancres, llagues y bubons venèrics y sífilis, afeccions de la pell, herpes, espi, paludisme, impotència, esterilitat y flux blanc (de la dona), curació ràpida y segura.

CONSULTA GRATIS FARMACIA I. PARADELL CARRER NOU, 28

GASTEM MOLT

y per lo tant ens queda poc para emplenar cabals en cascs extraordinaris. No obstant, hi ha molt de que no podem pres-entir: para presentarnos bé en societat, y d'ont traurem els diners para comprar aquells objectes cars quins majoria ens venen del estranger y la cobren a l'astor.

En Alemanyia fien als espanyols

La casa que s'ocupa vos servirà, posats a casa ab tota discreció y pagables en els plasses que indiquen sens cap augment a prou de fabricas: trajes completas para senyors y senyores, impermeables, rellotges de tota mena, objectes de joieria moderna, mobles, articles d'ornamentació, bicicletes, motocicletes, màquines de fotografar, lentes de teatre y milers d'altres objectes.

Dirigimvos a la

Empresa Alemanyia Exportadora raed Fener

Berlin S. W. 48, Friedrichstrasse 27

enviant vostra adreça y un segell de correu de pesseta (sense enganxar) y a volta de correu rebreu un gran catàleg ab d'buixos y preus.

SE lloguen dos xalots nous Baires y pla. Molt bon dia y alga. 30 duros mensuals. Carrer Mercés, 36 y 37, prop del Passag de Sant Gervasi.

Tenedor de llibres, coneix molt la moneda, té horas disponibles. Raed en aquesta Administració.

Empresa funeraria LA NEOTAFIA

Rambla Catalunya, núm. 29 (cantonada Diputació)

Sucursals: Plassa de Junqueras, 4 Plassa de l'Universitat, 1 Carrer Major, 99, San Gervasi

Vichy Catalá

Algunes minero-medicinals, termals, de temperatura 60°, alcalines, bicarbonatades-sódiques. No tenen rival pera l'neumatisme la diabetes y afeccions del estómac, fetge y mielas. Aquestes algunes de univarsitat ramon, se venen sols embotellades y les ampolles duen tots els distintius ab el nom de la Societat Anònima Vichy Catalá. Crèdem l'atenció dels consumidors y molt particularment dels malalts para que no's deixin sorprendre admetent com idèntiques a les nostres algunes altres d'artificials que s'ofereixen en aquest mercat ab noms de fonts imaginaries que son solament marques de fabrica y no fonts d'origen.

Se venen a tot arreu. — Administració: Rambla de les Flors, 18, entressol.

CAPSES DE LUXE

ora casaments y bateixs ab 50 per 100 d'economia

FABRICA Y DESPATX: Carrer de Sant Pau, n.º 38

BONS VINS

Deposít general y venda de vins del Marqués de M...

MARCA PRAT

VINS Y OLIS DEL PENADES, DE CULLITA PROPRIA

XAMPANTS Y LICORS DEL PAÍS Y EXTRANJERS

Rambla de les Flors, 16. — BARCELONA

TELEFON 675

OLIS PURS

Vins y olis de les principals regions espanyoles y ex-

trangeres.

CARTRÓ-CUIRO PERA TAUADES

NO CONFONDREU AB EL CARTRÓ PINTAT DE QUITRA

F. G. MARIÑO

Rec Comtal, 5. — Prop de l'Arc de Triomf

LA COSMOPOLITA

ANTONI QUINTILLA, Ronda Universitat, 31. — Telefon 1893

Sucursal: Aribau, 17. — Telefon 1200. — Economía en els preus. — Servei permanent

OBSEQUI HUMANITARI

Les persones que sofreixen Neurastenia, Clorosi, Insipienteia, Debilitat general, palpitations del cor, y demés malalties nervioses, recobraran ràpidament la salut per el **POSFO GLICO-KOLA** Doménech, que recomanen els metges més eminents. — **EXTRAORDINARI GRATIS** una mostra d'aquest **MARAVILLOS TOXIC RECONSTITUENT** (en elegant caixa metálica) a tota persona que ho solliciti del autor **Dr. B. Doménech**. — Ronda de Sant Pau, 71, farmacia. — BARCELONA.

PLANOS CHASSAIGNE FRERES

PARIS, 1900: Medalla d'Or LIEGE, 1905: Diploma d'Honor AL COMPTAT X A PLASSOS X LLOGUERS

Passeig de Gracia, 84, ent. — BARCELONA

BOTILLETÍ COMERCIAL

CARRILS

Nord. — Del 23 al 31 de desembre han ingressat

1906 1905 Diferencia

Ptes. Cts. Ptes. Cts. Ptes. Cts.

2.394.087'37 2.779.452'96 485.365'19 de menys

Persisteix la balza de la línia Madrid-Irún

(334.002'22 pessetes) y del Noroest (213.600'73).

Les altres balces són del Almanca, Aljar-San-

tander, Villabona, Oñate, Sant Joan y Giel. For-

ta millora les de Llauda-Rens, Saragossa y Tu-

deja.

Del primer d'any al 23 de desembre han ingre-

sat

1906 1905

121.027.008'12 117.009.654'38

La diferencia de més pe l'any es de 4.017.401'74

pessetes.

BANCOS Y EMISSIONS

BANCO DE CASTILLA. — Per l'any 1906 dona un di-

videndo del 2 per cent (6 pessetes notes per acció).

Del 10 d'anyant pagará el Banc Hispano-Colonial.

Junta general a Madrid, el 30 de janer.

JUNTES GENERALS

PROGRESO DE CONSTRUCCIONES. — Extraordinaria

pera'l 19 al matí.

La Providencia NACIONAL. — Ordinaria, pera'l 1 de

febrer.

GUINYS

País, 28'00; Extranjer, 00'00.

LIVOR DE CÀNEM: Extranjer, 35'00 a 00'00.

Mills: Extranjer, 20'50.

Monedas: Valencia, 48 a 49; Cacerro, 88'00 a

00'00; Coto blanc, 44'00 a 00'00; Brilla, 33'00 a

00'00; Perlas, 34'00 a 38'00; Castella, 14'00 a 00'00.

Moneda: Plata, 18'75 a 17'25; Danubí, 16'50 a 16'75;

Cinquantí, 20'00 a 00'00.

Ocas: Aragó, 18'40; Urgell, 18'00; Comarca, 18; Ex-

tranjera.

Sigues: Andalusia, 45 a 50; Morun, 43 a 51;

Castella, 55 a 188; Smyrna, 37'00 a 42'00.

PARINES CILINDRADES

Extra blancas, núm. 1, 37'25 a 38'00; Segones, 18'00 a

19'00; Terceras, 15'25 a 17; Quartas, 13'25 a 14'00;

Extra foras núm. 1, 39'00 a 00; Segones, 18 a

19; Terceras, 16'50 a 00'00; Quartas, 12'50 a 13'00;

Superfina blanca, núm. 2, 38'25 a 00'00; Superfina

fora núm. 2, 37'25 a 37'50.

ARRIBADES DE GRANS

De Fransa: 15 vagons de blat, 1 de elbats, 2 d'ordi

y 3 de farina.

Del Nord: 62 vagons de blat y 6 de farina.

11 janer

MERCATS DE SUBSISTENCIES

Acot no hi ha indicació de natura, s'entén que s'ha de

CANBIA O CRESTAT

0'60 pessetes.

Pons: Llomillo, 1'30; Magra, 1'00; Butifarra cata-

lana, 2'00; Blancas, 1 a 1'50; Negra, 0'80 a 1'00;

Balutina, 1'00; Pernil, 0'00; Ocos salats, 0'50 a 0'80;

Llor blanc, 1'00; de la caldera, 0'85; Segi, 0'80 a

1'00; Canalsada, 0'80 a 1'00 pessetes.

Manera: de bon o de badella, primera, 0'90 a 0'80;

segona, 0'75 a 0'40; de molit, 0'30 a 0'40 pessetes;

Canas: (per unitat), Llobra, 8'00 a 9'00; Costit,

1'25 a 1'75; perdit, 2'25 a 2'75; Gustia, 0'75 a 1'00;

Tort, 0'30 a 0'50; Antellista (dotzena), 0'60 a 0'75

pessetes.

CANOLS: (Dotzena), 0'05 a 0'00 pessetes.

FRUITES

Meló (nn) 1'00 a 1'25; castanyes, 0'15 a 0'00; co-

donya, 0'00 a 0'00; d'altre, 0'25 a 0'30; figues (do-

zena), 0'00; idem seques, 0'15 a 0'30; idem de

morro, 0'00; llimones, 0'00 dotzena; maduixes, 0'00

manzana, 0'00 a 0'30 dotzena; nespres, 0'00

olives trencades, 0'00; idem sevillanes, 0'00; pas-

ses, 0'40 a 0'60; peres, 0'50; pomes, 0'25 a 0'40; pru-

nes, 0'00; id. seques, 0'00; raim comarca, 0'60 a

0'80; id. valencina, 0'40 a 0'50; id. pansa, 0'00; ser-

bes, 0'00; taronges, 0'40; mandarines, 0'40 pes-

setes.

OLIS (dotzena), 1'50 a 2'25 pessetes.

OLIS D'OLIVA

Informació de la casa Maristany y Compagnia

(Carga de 115 kilos. — Sense Consums)

Emporh, de 00 a 00; Andalusia, de 00 a 00;

Aragó, de 31 a 31'50; Mallorca, de 00 a 00; Tortos-

de, de 00 a 00; Urgell, de 30'50 a 31'00;

Existencia al Moll y Estacions avui 100 cargues.

Arribades al Moll y Estacions avui 100 cargues.

AL PORT

Sortides anuclades para la animada

Dilluns 14: Miguel Gallart (Navegació Trans-

atlántica), cap al Plata (escales al Brasil); Bol-

ver, cap a Palma.

Dilluns 16: Martín Escena (Pinillos), cap al

Plata (escales de València, Málaga y Cádiz); Vin-

fredo, cap a Liverpool.

Dilluns 18: Maritany y Compagnia, cap a Bilbao

y escales; Savona, cap a Génova; Villa de S-

lier, cap a Siller.

Dijous 17: Vill. verde, para Canarias y Mar-

rocc; Diana, cap a Ciragena.

Dijous 18: Indurcia, cap a Alcañet; A. de

Saragossa, cap a Avilés.

Dijous 19: Turi, cap a Liverpool; Lusita-

nia (transport combinat cap a l'América y l'Àfrica

del Sud).

Dijous 20: Francolí, cap a Alcañet.

COMERS EXTERIOR

ESTACIÓ ENOTÉCNICA ESPANYOLA A CHTA

La situació vinícola a França

Després de les festes, continuà el període dels

inventaris, durant el qual el negoci dels vins sempre

cessa. Se suposa que a mitg janer reobriran les

transaccions major activitat.

A continuació venen les últimes cotitzacions de

vins en algunes regions vinícoles.

Burgundi. — S'han venut alguns lots al preu 0'80 a

0'90 francs el grau y hectolitre.

Argella. — De 0'80 a 1 franc para les classes escul-

lides y de 0'90 para la cuilla de 1905.

Aude. — De 0'85 a 1 franc el grau y hectolitre

para les classes correntes; els productes escul-

lides són més elevats.

Bordeus. — Els vins de 0'80 a 0'90 francs

para les classes correntes.

Beaujolais. — S'han fet algunes vendes al preu de

2 a 2'50 francs el grau y hectolitre.

Turi. — A 1'10 francs el grau.

Genova. — De 35 a 40 francs els 200 litres

Tonino. — Els vins de 1905 ordinaries se cotizen

de 50 a 65 la pesa les classes més escul-

lides y a 250 y fins a 350 a 300 francs.

Argella. — La situació es molt la mateixa, calma

persistent en aquest mercat. S'han fet algunes

AL COMPTAT X A PLASSOS X LLOGUERS

14 a 15, de 00 a 00; Tarragona (Vendrell), de 00

a 12, de 00 a 00; Utiel (tipu Aragó), de 00 a 12, de 00

a 25; València, de 12 a 14, de 20 a 27; idem, de 00

a 15, de 25 a 31; Vinaros, de 00 a 12, de 25 a 31;

Moscatell (da de 9 a 10° de floor), de 00 a 15, de 00

a 43; Moscatell blanca (de 9 a 10° de floor), de 12 a 15

de 00 a 00; idem roja (de 9 a 10° de floor), de 12 a

15, de 00 a 00; idem blanca de Andalusia, de 12 a 15

de 00 a 00; idem blanca de la Manca, de 12 a 15, de 00

a 00; idem blanca de Catalunya, de 00 a 12, de 00 a 00

Xeres y Málaga, de 00 a 250 francs.

Altres produccions espanyolas cotitzen a Chta y a Mar-

tilles: els 100 kilograms, extra II, de 115 a 120

francs; superfi, de 105 a 110; id. de 00 a 00; Aragó, de

130 a 135 francs.

Alcornoques de vi, bon gust, de 65 a 70 francs hecto-

litres; de briat, de 60 a 65; Nord, de 40 a 47; No-

extrat, de 47 a 48; d'Andalusia, de 00 a 00; cognac

de 65 a 200 francs.

Sucana: de 61 a 68 francs; els 100 kilos; cristall

de 53 a 54; un miquel, de 34 a 35; bastarda, de